

Славейтъ

(Легенда)

Презъ единъ майски день, подъ лжчитѣ на веселото животворяще слънце, средъ упоителния преливенъ дъхъ на цвѣтята, великия творецъ стъпи на цвѣтния губер на пролѣтъта, за да се полюбува на всичко, що бѣ създалъ. И видѣ какъ мило, съ лекъ шумъ се гонѣха вълнитѣ морски, чу дивний напѣвъ на птичкитѣ, що трепнаха изъ празнично обличенитѣ въ разкошенъ плащъ дървета, чу румолний хоръ на бистритѣ потоци, що слизайки отъ величествения балканъ, здрависваха цвѣтята нежни полски; видѣ човѣка, работния човѣкъ, какъ върти съ мускулести мишици острата коса, за да накоси повече сѣно и обсеби повече земя; какъ слага тежката мотика връзъ ровката леха, повдигайки очитѣ си нагоре, да види дали всеблагий Богъ ще излѣе своята благодатъ, презъ дъждоносенъ облакъ; какъ мѣта отъ лодката си мрежа, старяйки се да налови повече риба; какъ пасатъ стадата си въ най-злачни поляни, за да сбератъ и надои повече млѣко; какъ съ веселъ глъчъ, въ овощната градина бере сочнитѣ узрѣли плодове; какъ всичко хита, труди се да сдобие повече и повече отъ благодатитѣ земни.

Но хвърли погледъ къмъ морския брѣгъ и зърна нѣщо, което го много изненада: всредъ тоя кипещъ на труда, средъ това събиране на земнитѣ богатства, видѣ той въ скалитѣ младъ момъкъ, за сѣненъ отъ лавритѣ зелени, който пробуждайки се отъ своята замечтаностъ, повдигна глава, размѣтна черни къдри, отвори алені устни и Богъ остана смаянъ отъ това що чу! . . .

Бѣха омайни, чудни звуци, предъ които и трудъ и глъчъ и птичи хоръ се спрѣха; замлъкна тихия шумъ на листитѣ, на вълнитѣ и бистритѣ потоци, като чѣ се въ тѣхъ вслушаха.